

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/76/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014200688
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6014200688.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: 1./ Občianske združenie Hron pre slobodné rieky, IČO: 42 190 720, Zvolenská cesta 14, 974 03 Banská Bystrica, zastúpeného JUDr. H. G., N. č. XXX, XXX XX N., 2./ Obec Trnavá Hora, Okružná cesta 229/21, 966 11 Trnavá Hora, IČO: 00 321 052, zastúpeného advokátom JUDr. Samuelom Baránikom, Podjavorinskej 7, 811 03 Bratislava proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, Nám. L. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, za účasti ďalších účastníkov: 1./ ZUS servis, s.r.o., Priemyselná 12, 965 63 Žiar nad Hronom, zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Paučom, Nad plážou 33, 974 01 Banská Bystrica, 2./ Ing. N. K., Z. č. XX, XXX XX Y. E., 3./ Y. U., N. XX/XX, XXX XX L. J. E., 4./ D. Y., XXX XX K. č. XXX, 5./ M. E., XXX XX K. č. X, 6./ N. H., XXX XX K. č. XXX, 7a/ G. I., E. XXX/X, XXX XX L. J. E., 7b/ Z. G., M. R. I. XXX/XX, L. J. E., 8./ Z. I., XXX XX K. č. XXX, 9./ O. H., XXX XX G. č. XXX, 10./ I. G., J. XXXX/XX, XXX XX L., 11./ M. L., N. X, XXX XX K., 12./ O. H., H. XXXX/XX, XXX XX L., 13./ D. P., XXX XX K. č. XX, 14./ E. S., XXX XX K. č. XXX, 15./ Z. H., XXX XX Y. E. č. XXX, 16./ S. H., XXX XX K. č. XX, 17./ Z. P., XXX XX K. č. XX, 18./ Z. P., XXX XX K. č. XX, 19./ K. E., XXX XX K. č. XXX, 20./ Z. N., XXX XX K. č. XXX, 21./ Y. N., XXX XX K. č. XXX, 22./ S. K., Y. G. č. XXX, 23./ G. I., XXX XX K. č. XXX, 24./ Z. A., K. XX/XX, XXX XX Y. E., 25./ Z. N., K. XX/XX, XXX XX Y. E., 26./ Z. A., K. XX/XX, XXX XX Y. E., 27./ Z. N., K. XX/XX, XXX XX Y. E., 28./ Z. E., K. XX/X, XXX XX Y. E., 29./ Slovenský rybársky zväz - Rada Žilina, Andreja Kmeťa 20, 010 55 Žilina, 30./ Klub slovenských turistov, sekcia vodnej turistiky, Záborského 33, 831 03 Bratislava 3, 31./ Združenie Slatinka, A. Sládkoviča 2, 960 01 Zvolen, 32./ Združenie Pohronských organizácií SRZ., Ul. Mieru 29, 968 01 Nová Baňa, 33./ Slovenský pozemkový fond Bratislava, RO Žiar nad Hronom, 34./ SVP š.p., Radničné námestie 8, 969 55 Banská Štiavnica, 35./ HYDRO-ENERGY, a.s., Kladnianska 34, 821 05 Bratislava, 36./ K. H., O. I. XX/X, Y. E. - Z., 37./ Z. H. S., O. I. XX/X, Y. E. - Z., 38./ Z. H., O. I. XX/X, Y. E. - Z., 39./ S. H., O. I. XX/X, Y. E. - Z., 40./ O. A., K. XX/XX, Y. E. - Z., 41./ S. A., K. XX/XX, Y. E. - Z., 42./ X. E., K. XX/XX, Y. E. - Z., 43./ Z. H., K. XX/XX, Y. E. - Z., 44./ Z. I., K. XX/X, Y. E. - Z., 45./ L. I., K. XX/X, Y. E. - Z., 46./ K. I., K. X/X, Y. E. - Z., 47./ M. Q., K. XX/X, Y. E. - Z., 48./ K. Q., K. XX/X, Y. E. - Z., 49./ I. E., K. XX/X, Y. E. - Z., 50./ Z. E., K. XX/X, Y. E. - Z., 51./ L. N., K. XX/XX, Y. E. - Z., 52./ Z. N. S., K. XX/XX, Y. E. - Z., 53./ M. N., K. XX/XX, Y. E. - Z., 54./ S. E., K. XX/XX, Y. E. - Z., 55./ Ing. Z. Y., K. XX/X, Y. E. - Z., 56./ D. Y., K. XX/X, Y. E. - Z., 57./ Ing. Z. Y., Y. E. - Z., 58./ Z. M. S., K. XX/X, Y. E. - Z., 59./ Z. M., K. XX/X, Y. E. - Z., 60./ Z. M., K. XX/X, Y. E. - Z., 61./ I. K., K. XX/XX, Y. E. - Z., 62./ M. K., K. XX/XX, Y. E. - Z., 63./ K. M., K. XX/X, Y. E. - Z., 64./ S. S., O. O. X/XX, Y. E. - Z., 65a/ PaedDr. I. G., ul. N. XX/XX, L. J. E., 65b/ Mgr. I. G., ul. Z. X/X, L. J. E., 66a/ PaedDr. I. G., ul. N. XX/XX, L., 66b/ Mgr. I. G., ul. Z. X/X, L. J. E., 67./ Ing. Z. U., K. XXX, 68./ O. I., K. XXX, 69a/ M. P., K. č. XXX, 69b/ S. P., K. č. XXX, 69c/ S. P., K. č. XXX, 69d/ S. P., K. č. XXX, 69e/ S. P., K. č. XXX, a to v 23./, 24./, 25./, 26./, 27./, 28./, 36./, 37./, 38./, 39./, 40./,

41./, 43./, 44./, 45./, 46./, 47./, 48./, 49./, 50./, 51./, 52./, 53./, 55./, 56./, 58./, 59./, 60./, 61./, 62./, 63./, 64./, 66a./, 68./ rade zastúpených advokátom JUDr. Samuelom Baránikom, Podjavorinskej 7, 811 03 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-BB-OVBP2-2014/07368 SA zo dňa 10.04.2014, o odvolaní ďalšieho účastníka v 1./ rade a ďalšieho účastníka v 2./ rade proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/65/2014-113 zo dňa 12.12.2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/65/2014-113 zo dňa 12.12.2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom č. k. 24S/65/2014-113 zo dňa 12.12.2014, postupom podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a/, d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím stavebného úradu Obce Piteľová č. 40/2012 zo dňa 06.07.2012 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodnutím č. OU-BB-OVBP2-2014/07368 SA zo dňa 10.04.2014 žalovaný ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie stavebného úradu obce Piteľová č. 40/2012 zo dňa 06.07.2012, ktorým rozhodla o umiestnení stavby „Malá vodná elektrárne Jalná“ (ďalej aj ako „MVE Jalná“) na pozemkoch parc. č. D., D., D., D., D., D.; D.; D., D., D., D., D.; XXX/X (U.XXX); U.; D. v katastrálnom území K. a na pozemkoch parc. č. D. (U.); D. (U.); D. (U.); D. (U.); D. (U.); D. (U.); D. (U.); D. (U.) v katastrálnom území Z. v obci Y. E.. O trovách konania rozhodol krajský súd s poukazom na ust. § 250k O.s.p. tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi v 2./ rade trovy konania v sume 894,09 €, z toho 70 € na zaplatený súdny poplatok a 824,09 € na trovy právneho zastúpenia.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že v predmetnej veci bola podaná žiadosť o územné rozhodnutie, ktorým sa má umiestniť stavba v katastrálnom území Z. a K.. Žiadne z ustanovení stavebného zákona neobsahuje všeobecné pravidlo pre určenie miestnej príslušnosti stavebného úradu, preto sa miestna príslušnosť v zmysle § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) riadi § 7 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“). Obci Piteľová bol doručený návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení malej vodnej elektrárne Jalná, ktorá sa má umiestniť v obvode dvoch stavebných úradov, a to Obce Piteľová a Obce Trnavá Hora. V zmysle § 20 správneho poriadku v spojení s § 119 ods. 1 stavebného zákona Obec Piteľová mala postúpiť vec orgánu, ktorý bol kompetentný určiť, ktorý stavebný úrad bude príslušný o podanom návrhu rozhodovať. Stavebný úrad Obec Piteľová tak nepostupoval, čím zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Stavebný zákon v § 119, ale ani na inom mieste neoprávnil žalovaného, aby stanovil pravidlá pre určenie miestnej príslušnosti v prípadoch, v ktorých budú v budúcnosti žiadosti podávané na umiestňovanie stavieb vo viacerých územných obvodoch stavebných úradov, ale len na to, aby určil miestnu príslušnosť stavebného úradu v konkrétnom prípade. Zo znenia § 119 ods. 1, na ktoré sa žalovaný odvoláva „ak ide o stavbu, ktorá sa má uskutočniť“ jednoznačne vyplýva, že musí ísť o prípad, kedy bol podaný návrh na konanie, výsledkom ktorého je umiestnenie stavby. Jedine návrh na umiestnenie stavby je takým podaním, ktoré špecifikuje stavbu, ktorá sa umiestniť a lokalizuje ju do konkrétneho územia. Je

preto potrebné súhlasiť so žalobcami, že v preskúvanom správnom konaní nebola určená zákonným spôsobom príslušnosť prvostupňového správneho orgánu, a preto rozhodol v prvom stupni nepríslušný správny orgán. Opatrenie, list adresovaný navrhovateľovi pred začatím konania, resp. pred podaním návrhu v tejto veci a na vedomie Obci Trnavá Hora a Obci Pítelová, nemal a ani nemohol mať žiadne právne účinky. Z uvedeného vyplýva, že konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu trpí takou vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto bola podľa krajského súdu v tejto časti žaloba dôvodná.

Zo správneho spisu bolo zistené, že Obec Trnavá Hora predložila stavebnému úradu, ktorý rozhodoval v prvom stupni podanie označené ako „záväzný stanovisko obce“ k územnému rozhodnutiu k stavbe malej vodnej elektrárne Jalná. V záväznom stanovisku Obec Trnavá Hora uviedla, že je dotknutým orgánom v zmysle § 140a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona a nesúhlas vydala podľa § 4 ods. 3 písm. d/ a § 11 ods. 4 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval, že Obec Trnavá Hora má v konaniach o umiestnení stavby postavenie účastníka podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona a nie postavenie dotknutého orgánu, preto nesúhlasné stanovisko obce pre posudzovanie návrhu na umiestnenie stavby nie je pre stavebný úrad záväzný. Územné rozhodnutie v zmysle § 39 a § 39a vo výroku musí obsahovať vymedzenie územia na navrhovaný účel a určenie podmienok na umiestnenie stavby a rozhodnutie o námietkach účastníkov konania. Náležitosti rozhodnutia sú bližšie upravené v § 39a stavebného zákona a v § 4 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (ďalej len „vyhláška č. 453/2000 Z. z.“). Výrok, ktorým prvostupňový správny orgán iba odcitoval stanovisko Obce Trnavá Hora a uviedol svoje stanovisko k nemu, nie je zrozumiteľný a ani z neho nie je jasné, ako vlastne správny orgán rozhodol. Zrejme je len to, že podanie Obce Trnavá Hora, ktoré táto označila ako záväzný stanovisko, do úvahy ako záväzný stanovisko dotknutého orgánu nezobral. Pokiaľ žalovaný takýto postup odôvodnil tým, že Obec Trnavá Hora nie je dotknutým orgánom, vec nesprávne právne posúdil, pretože podľa citovaného § 140a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona je dotknutým orgánom aj obec, ktorá nie je stavebným úradom podľa stavebného zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavby diaľnice a stavby pre motorové vozidlá. Obec Trnavá Hora sa pri podávaní svojho záväzného stanoviska odvolala na právny predpis zákon o obecnom zriadení, ktorý ju na podávanie záväzných stanovísk oprávňuje tak, ako to vyžaduje § 140b ods. 2 stavebného zákona. Bolo preto úlohou správneho orgánu v prvom stupni a následne aj na základe odvolania správneho orgánu v druhom stupni uviesť, ktoré skutočnosti sú rozhodné a akou úvahou správny orgán dospel k tomu, že Obec Trnavá Hora v tomto konaní nie je dotknutým orgánom, ktorý je oprávnený podávať záväzný stanoviská. V tejto časti je teda rozhodnutie výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, ale aj nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

K námietke nesprávnosti a zmätočnosti rozhodnutia, spočívajúcej v tom, že vo výroku sú uvedené neexistujúce pozemky, na ktorých sa má stavba umiestniť, krajský súd uviedol, že správny orgán je povinný spoľahlivo zistiť skutočný stav veci, ktorým je pri svojom rozhodovaní viazaný. V prípade, že v čase po podaní návrhu do vydania rozhodnutia správneho orgánu došlo k prečíslovaniu pozemkov, na ktorých bola stavba umiestnená rozhodnutím prvostupňového orgánu, bolo potrebné na takúto zmenu adekvátne zareagovať, nakoľko takáto zmena, keď v čase rozhodovania druhostupňového správneho orgánu už v katastri nehnuteľností nie sú evidované pozemky pod číslami tak, ako je uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, je práve dôvodom na zmenu prvostupňového rozhodnutia. Správny orgán potom musí túto zmenu odôvodniť porovnaním, ktorý pozemok uvedený v návrhu dostal nové číslo a v dôsledku akých právnych skutočností.

K námietke žalobcu v 1./ rade o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia v dôsledku neodstránenia väd návrhu krajský súd uviedol, že podľa § 35 stavebného zákona návrh na umiestnenie stavby obsahuje aj názvy právnických a fyzických osôb, ktoré majú byť účastníkmi tohto konania, a ktoré sú navrhovateľovi známe. Stavebný zákon zároveň v § 143 splnomocnil ministerstvo, aby vo vykonávacom predpise upravilo podrobnosti okrem iného aj ohľadom návrhu na vydanie rozhodnutia. Vykonávací predpis vyhláška č. 453/2000 Z. z. v § 4 upravil podrobnosti o návrhu na vydanie územného rozhodnutia tak, že návrh na vydanie územného rozhodnutia pokiaľ ide o líniovú stavbu alebo stavbu s

veľkým počtom účastníkov konania nemusí obsahovať zoznam známych účastníkov konania. Správny orgán preto nepochybil, keď nežiadal navrhovateľa, aby týchto známych účastníkov konania doplnil. Zo správneho spisu však vyplýva, že správny orgán zisťoval okruh známych účastníkov konania, o čom svedčí zoznam osôb, ktorým bolo oznámenie o začatí územného konania doručované inak ako verejnou vyhláškou. Námietka o chýbajúcich prílohách a chýbajúcom opise hraníc územia nekorešponduje s obsahom návrhu a jeho príloh, ktoré nie je možné od návrhu oddeliť a ktoré sú súčasťou správneho spisu. Z uvedeného vyplýva, že z týchto dôvodov napadnuté rozhodnutie bolo podľa krajského súdu v súlade so zákonom.

Podľa krajského súdu námietka nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď nebolo v správnom konaní posudzované umiestnenie stavby z hľadiska synergického efektu štyroch vodných elektrární na Hrone na vodný ekosystém, neboli vykonané štúdie obsahujúce všetky možné alternatívy zásahov do životného prostredia a tiež, že sa žalovaný nezaoberal dôvodmi odvolania žalobcu, boli uplatnené len všeobecne bez toho, aby boli konkretizované, čo konkrétne v zistenom skutkovom stave do spoľahlivého zistenia skutkového stavu v správnom konaní chýbalo. Námietka, že je rozhodnutie nezákonné, pretože skutkový stav nemohol byť zistený riadne, keď Obec Trnavá Hora nemá schválený územný plán, takisto neobstojí a nemá žiadny právny základ ani význam. V § 37 stavebný zákon rieši prípady, kedy obec nemá schválený územný plán a výslovne stanovuje, aké podklady sú pre územné rozhodnutie v takom prípade podstatné. Žalobca v 1./ rade nepodal námietky v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ žalobca v 1./ rade vidí nezákonnosť rozhodnutia žalovaného v tom, že tento neodpovedal na jeho odvolacie námietky, tak v tejto časti je žaloba nekonkrétna, pretože neuvádza, ktorá konkrétna námietka, ktorú uplatnil v odvolaní, nebola v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyhodnotená. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že žalovaný sa podstatnými námietkami uvedenými v odvolaniach vyrovnal tak, že uviedol svoje stanovisko k nim.

Ďalej podľa krajského súdu neobstojí ani námietka nedostatku podkladu rozhodnutia v tom, že chýba rozhodnutie podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2000 Z. z., podľa ktorého sa na výrub dreviny vyžaduje súhlas orgánov ochrany prírody, ak tento zákon neustanovuje inak, a že súhlas na výrub dreviny sa môže v odôvodnených prípadoch vydať len po posúdení ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka. Stavebný zákon v ustanoveniach, ktorými upravuje územné konanie a ani vykonávací predpis, ktorým upravuje návrh na vydanie územného rozhodnutia, neurčuje ako podmienku pre vydanie rozhodnutia predchádzajúci súhlas orgánu ochrany prírody s výrubom dreviny, pokiaľ stavba má byť umiestnená na území, na ktorom sa pred jej umiestnením dreviny nachádzajú. Príslušné rozhodnutia, ktorými zákonom určený orgán súhlasí s výrubom drevín, sú podmienkou pre vydanie rozhodnutia o povolení stavby. Ak zákon neustanovuje ako povinnosť účastníka konania predložiť predchádzajúci súhlas s výrubom drevín, nemôže stavebný úrad od navrhovateľa takýto požadovať. Patrí dotknutým orgánom v oblasti ochrany životného prostredia, aby svojimi stanoviskami vyjadrili to, či predmetná stavba je alebo nie je v súlade s ochranou životného prostredia.

Podľa krajského súdu žalobný dôvod žalobcu v 2./ rade o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatočne zistený skutkový stav neobstojí, pretože žalobca nedostatočne zistený skutkový stav vidí v tom, že rozhodnutie nedostatočne rieši ohrozenia zdvihnutia pozemných vôd, povodní a tvorby ľadov, avšak nekonkretizuje námietku nezákonnosti k tvrdenému nedostatočne zistenému skutkovému stavu vo vzťahu k povinnostiam správneho orgánu, resp. vo vzťahu k žalobcom v 2./ rade uplatneným námietkam proti umiestneniu stavby, ktoré v prvostupňovom konaní uplatnil, alebo podkladom, na základe ktorých bolo územné rozhodnutie vydané. Vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v stavebnom zákone okrem dokumentácie, ktorú povinne predkladá navrhovateľ stavby, ktorá sa má umiestniť, sú podkladom rozhodnutia aj tie, ktoré sú uvedené v § 37 stavebného zákona a stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov. Skutkový stav sa ďalej zisťuje aj na základe účastníkmi podaných námietok proti navrhovanému umiestneniu stavby v zákonom stanovenej lehote v prvostupňovom konaní. Žalobca v 2./ rade neuvádza, čo konkrétne malo byť podkladom pre rozhodnutie a správny orgán to opomenul. Takto uplatnený dôvod nie je dostatočne konkrétny na to, aby z tohto dôvodu mohol súd skúmať zákonnosť predchádzajúceho postupu a následného rozhodnutia žalovaného.

Podľa prvostupňového súdu neobstojí ani námietka žalobcu v 2./ rade spočívajúca v nezákonnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu porušenia článku 27 Ústavy Slovenskej republiky a zákona č. 85/1990 Zb. o petičnom práve. Žalobca v 2./ rade ani netvrdí, že petícia bola podaná konajúcemu správne orgánu, či už v druhom alebo v prvom stupni a ani to, že tento bol povinný ju v zmysle zákona č. 85/1990 Zb. vybaviť a neurobil tak. Tvrdil len to, že stavebný úrad mal na jej obsah - nesúhlas so stavbou malej vodnej elektrárne prihliadnuť, avšak toto svoje tvrdenie ani neopiera o zákon. Správny orgán zisťuje skutočný stav z podkladov uvedených v § 37 stavebného zákona a rozhoduje podľa toho, či navrhovaná stavba spĺňa alebo nespĺňa podmienky stanovené v stavebnom zákone na to, aby mohla byť v danom území umiestnená. Ďalej, či navrhovaná stavba vyhovuje hľadiskám, na ktoré je správny orgán povinný prihliadnuť a ktoré je povinný vo vzťahu k danej stavbe zisťovať a či je v súlade s príslušnou územnou plánovacou dokumentáciou.

Podľa názoru krajského súdu možno súhlasiť s tým, že aj keď podkladmi pre vydanie územného rozhodnutia sú územný plán obce alebo zóny a § 37 neuvádza medzi podkladmi územného rozhodnutia územnoplánovacie dokumenty ako koncepcia územného rozvoja Slovenska či územný plán regiónu, musí byť prípadný územný plán obce alebo územný plán zóny v súlade s touto dokumentáciou. Ak územný plán obce nie je, neznamená to, že umiestňovaná stavby nemusí byť v súlade s uvedenou dokumentáciou. Žalovaný skonštatoval, že umiestňovaná stavba nie je v rozpore s územným plánom vyššieho územného celku. Poukázal tiež na to, že to vyplýva aj z toho, že žalobca v 2./ rade, ktorý pôvodne zadal ako obstarávateľ územného plánu Obce Trnavá Hora kritéria, ktoré počítali s malou vodnou elektrárnou na rieke Hron v Jalnej, teda považoval to za súladné s Územným plánom vyššieho územného celku Banskobystrický samosprávny kraj. Žalobca ani netvrdí, že umiestňovaná stavba je v rozpore s Územným plánom vyššieho územného celku Banskobystrický samosprávny kraj. Pričom takéto tvrdenie by muselo byť konkrétne, s poukazom na konkrétne ustanovenie záväznej časti tohto územného plánu, ktorému umiestňovaná stavba odporuje. Z uvedeného vyplýva, že ani z takto uplatňovaného dôvodu súd nedospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie bolo v rozpore so zákonom.

Žalobca v 2./ rade namietal aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pretože sa žalovaný nezaoberal jeho odvolacími námietkami. Táto námietka neobstojí z dôvodu, že nekorešponduje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Naopak, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ako je zhrnuté na čl. 11 až 13 rozsudku krajského súdu, správny orgán sa vyrovnal s námietkou vo vzťahu k obavám z možných záplav a vzostupu spodnej hladiny a to tak, že opatrenia boli vo forme pripomienok zapracované do podkladov územného rozhodnutia a konkrétne technické riešenie bude predmetom stavebného konania, takisto vo vzťahu k povoleniu výrubu drevín, kde žalovaný uviedol, že povolenie sa vyžaduje až k povoleniu činnosti a rozhodnutím o umiestnení stavby sa vytvára len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby. K územnému rozhodnutiu sa vyžaduje v zmysle zákona ochrany prírody krajiny vyjadrenie dotknutého orgánu štátnej správy na úseku ochrany prírody a krajiny podľa § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“), ktoré bolo v predmetnom konaní vydané a je súčasťou spisu.

Proti rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote odvolanie ďalší účastníci v 1./ rade ZUS servis, s.r.o. a v 2./ rade Ing. N. K. (ďalej aj ako „odvolatelia“) s identickými odvolacími dôvodmi. Odvolatelia sa nestotožnili s názorom súdu o vadnom určení miestnej príslušnosti, ktorú považujú za správny orgánmi určenú zákonne a v zmysle platných právnych predpisov. Súdny výklad ustanovenia § 119 ods. 1 stavebného zákona ohľadom určenia okamihu, kedy je určenie miestnej príslušnosti možné realizovať, nie je podľa ich názoru správny. Za takýto okamih by mal byť považovaný prejav vôle doručený orgánu rozhodujúcemu o príslušnosti. To, či bol obci doručený návrh na začatie konania vo veci samej nemá žiadny vplyv na rozhodnutie o miestnej príslušnosti. Obdobný názor zastáva aj Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR (ďalej len „ministerstvo“), ktoré Rozhodnutím Ministra SR č. 124/2013 zo dňa 19.12.2013 v spojitosti s Rozhodnutím ministerstva č. 17080/2013/B621-SV/36557 zo dňa 11.07.2013 v tejto istej veci týkajúcej sa tej istej námietky konštatovalo: „Podľa § 119 ods. 1 zákona, ak ide o stavbu alebo opatrenie, ktoré sa má uskutočniť v územnom obvode dvoch alebo viacerých stavebných úradov, určí príslušný stavebný úrad krajský stavebný úrad. Stavebný zákon výslovne neurčuje, kto je oprávnený podať návrh na určenie, ani aké podklady sa majú doložiť, musia to

byť však relevantné doklady, z ktorých možno vychádzať pri určovaní príslušnosti stavebného úradu. Ako vyplýva s § 119 ods. 1 stavebného zákona nadriadený stavebný úrad by mal príslušnosť stavebného úradu určiť ešte pred začatím samotného konania „ak ide o stavbu alebo opatrenie, ktoré sa má uskutočniť“, a to na základe podnetu navrhovateľa pred začatím konania alebo na základe podnetu niektorého z príslušných stavebných úradov v prípade, ak navrhovateľ podal návrh na začatie územného konania ešte pred určením príslušného stavebného úradu. V tomto prípade nadriadený stavebný úrad určil príslušný stavebný úrad ešte pred začatím územného konania na základe podnetu navrhovateľa. Tento postup považuje ministerstvo za postup v súlade so zákonom“.

Stanovisko Obce Trnava Hora v konaní druhostupňový správny orgán neakceptoval z dôvodu, že Obec Trnava Hora je podľa názoru príslušného úradu účastníkom konania v zmysle § 34 ods. 1 stavebného zákona. Bez prvotného súhlasného stanoviska s výstavbou a jej akceptácie v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie (EIA) by nebola táto výstavba možná a takáto následná neodôvodnená zmena v postoji Obce Trnava Hora k výstavbe MVE Jalná je podľa názoru odvolateľov účelová a zakladajúca zodpovednosť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V príčinnej súvislosti s prvotnými súhlasnými stanoviskami došlo zo strany navrhovateľa stavby k vynaloženiu značných finančných prostriedkov za účelom prípravy realizácie stavby MVE Jalná. S cieľom odbyrokratizovania stavebných konaní podávaním dostatočne neodôvodnených stanovisk bol zjednotený postup všetkých stavebných úradov ministerským usmernením (pričom v zmysle § 17 ods. 3 zákona sú metodické usmernenia ministerstva záväzné pre všetky orgány územného plánovania) kde sa o. i. uvádza: „v prípade, ak sa záväzné stanovisko opiera o územnoplánovaciu dokumentáciu. Ako lokálny zákon, je nevyhnutné, aby vychádzalo zo záväznej časti príslušnej územnoplánovacej dokumentácie. To znamená, že ak obsah stanoviska vychádza z územného plánu obce príp. zóny, musí mať zákonnú oporu vo VZN obce, ktorým je vyhlásená záväzná časť územného plánu obce, príp. zóny v jeho záväzných regulatívoch (§ 13 stavebného zákona). Ostatné časti územného plánu majú len smerný charakter a môžu adekvátne k tomu slúžiť iba ako odporúčanie na účely správnych konaní podľa stavebného zákona. Vo väzbe na vyššie uvedené skutočnosti je odôvodnené metodicky usmerniť vydávanie záväzných stanovisk obcami ako dotknutými orgánmi na predchádzanie rozporov o ich záväznosti a následnej viazanosti stavebným úradom v dôsledku použitých argumentov v týchto stanoviskách, ktoré odôvodňujú zamietnutie návrhov na vydávanie príslušných rozhodnutí podľa stavebného zákona. Z toho vyplýva, že obec ako dotknutý orgán môže vo svojom záväznom stanovisku zohľadniť iba také požiadavky a záujmy, ktoré majú oporu vo všeobecnom záväznom predpise ako aj v územnoplánovacej dokumentácii, ktorej záväzná časť sa vyhlasuje všeobecne záväzným právnym predpisom. To isté platí pre nesúhlasné záväzné stanovisko obce apelujúce na absenciu územného plánu zóny, ktoré nemožno považovať za právne relevantné. A to vzhľadom nato, že ustanovenie §11 ods. 6 stavebného zákona, v zmysle ktorého územný plán obce ustanovuje v jeho záväznej časti, pre ktoré časti je potrebné obstaráť a schváliť územný plán zóny. Nemožno považovať za obligatórnu povinnosť stavebníka, ale za možnosť obce ako orgánu územného plánovania zabezpečiť takúto územnoplánovaciu dokumentáciu (§12 ods. 1 stavebného zákona).“ Obec Trnava Hora nemá územný plán obce. Vzhľadom k tomu a s poukázaním na § 8 ods. 2 písm. a/ a b/ stavebného zákona má správny orgán pre potreby územného rozhodnutia vychádzať z Koncepcie územného rozvoja Slovenska a územného plánu regiónu (ktoré tvoria územnoplánovaciu dokumentáciu), v ktorých sa výstavba malej vodnej elektrárne na navrhovanom území plánuje.

Postavenie obce ako dotknutého orgánu upravuje § 140a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona, ktorý je súčasťou tzv. „Spoločných ustanovení“ (šiesta časť zákona), ktoré sú spoločné pre celý zákon, pričom postavenie obce ako účastníka konania podľa § 34 zákona je súčasťou tzv. „Územného plánovania. Oddiel 8 Územné konanie“ (prvá časť), ktoré je podľa názoru odvolateľov vo vzťahu k šiestej časti v postavení časti špeciálnej, a preto sa mal súd vysporiadať so zásadou lex specialis derogat legi generali a prednosť by malo mať v tomto prípade ustanovenie špeciálne.

Súhlasné stanovisko obce bolo v konaní podané už v rámci procesu EIA, ktorý je súčasťou spisu (MVE Jalná - Vyjadrenie k zámeru - list č. 130/2011 zo dňa 25.02.2011) a z toho aj konanie od počiatku vychádzalo. To, že listom č. 426/2012 zo dňa 09.05.2012 vydala následne obec nesúhlasné stanovisko

nemalo na konanie žiadny vplyv, keďže tento zmenený postoj obce nebol dostatočne odôvodnený, resp. odôvodnený vôbec nebol, tak ako to vyžaduje § 140b ods. 3 stavebného zákona, pričom s uvedenou skutočnosťou sa, podľa nášho názoru, dostatočne vysporiadal prvostupňový orgán v rozhodnutí na strane 15 bod 9.

Ak odvolací súd prizná Obci Trnavá Hora popri postavení účastníka konania aj postavenie dotknutého orgánu podľa § 140a zákona, tak sama skutočnosť, že druhostupňový správny orgán nepriznal Obci Trnavá Hora postavenie dotknutého orgánu nebola Obci Trnavá Hora na ujmu ani v konaní pred druhostupňovým správnym orgánom. Vychádzajúc potom z § 250i ods. 3 OSP by súd pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu nemal na túto vadu prihliadať, lebo nejde o takú vadu konania pred druhostupňovým správnym orgánom, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Čo sa týka označenia jednotlivých parciel, odvolatelia poukázali na tú skutočnosť, že parcely registra „E“ je možné v zmysle príslušných právnych predpisov týkajúcich sa katastra nehnuteľností plne aplikovať a komparovať ich hranice s parcelami registra „C“, o čom sa detailne zmiňuje katastrálny „Metodický návod na vyhotovovanie identifikácie parciel“, t. j. identifikácia jednotlivých parciel v teréne je reálne možná, pričom žiadny právny predpis neustanovuje stavebnému úradu, ktoré parcely má obsahovať výroková časť, pokiaľ došlo počas konania k zápisom parciel v registri „C“. V tejto súvislosti poukázali odvolatelia na tú skutočnosť, že podľa § 4 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z., je pre obsah územného rozhodnutia, ak ide o prípady uvedené v § 36 ods. 4 stavebného zákona (t.j. ak ide napr. o územné konanie o umiestnení líniovej stavby, ktorou je aj stavba MVE Jalná) postačujúci opis územia, a teda nie je potrebné, aby územné rozhodnutie obsahovalo aj druh a parcelné čísla pozemkov podľa katastra nehnuteľností, na ktorých sa predmet územného rozhodnutia umiestňuje. Toto podľa názoru odvolateľov pri líniových stavbách, musí obsahovať až rozhodnutie o stavebnom povolení. Aj z obsahu rozsudku krajského súdu vyplýva (str. 21 riadok 17 až 19), že v správnom spise sa nachádzajú podklady, z ktorých možno jednoznačne identifikovať hranice územia. Keďže podľa § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. stavebný úrad k územnému rozhodnutiu pripojí overený situačný výkres so zakreslením predmetu územného rozhodnutia na podklade katastrálnej mapy alebo mapový podklad vypracovaný podľa § 3 ods. 3 písm. a/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z., odvolatelia majú za to, že predmetné druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu spĺňa náležitosti kladené na územné rozhodnutie príslušnými právnymi predpismi, keďže je z neho možné v rozsahu a kvalite vyžadovanej pre územné rozhodnutie zidentifikovať územie, na ktoré sa územné rozhodnutie vzťahuje. K zmene v identifikácii parciel došlo až po vydaní prvostupňového rozhodnutia, ktoré podľa názoru odvolateľov bolo vydané v súlade s vtedajším stavom, so zmeneným stanoviskom obce sa dostatočne vysporiadalo a miestna príslušnosť bola určená zákonne.

S uvedenými odvolacími dôvodmi odvolateľov sa stotožnil aj žalovaný svojím podaním zo dňa 13.03.2015.

Žalobca v 1./ rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 18.03.2015 skonštatoval, že žalovaný v predmetnej veci odvolanie v zákonnej lehote nepodal. Účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník. Žalobca má za to, že odvolanie vedľajšieho účastníka konania je neúčinné, a teda odvolací súd by mal jeho odvolanie ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť.

Ďalší účastník konania v 31./ rade Združenie Slatinka vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 20.03.2015 uviedol, že súd vo všetkých troch bodoch, voči ktorým sa odvolal Ing. N. K., rozhodol správne a s argumentmi v odvolaní nesúhlasí. Každý výrub drevín je potrebný súhlas orgánu ochrany prírody podľa ustanovenia § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z.. V zmysle ustanovenia § 103 ods. 6 zákona č. 543/2002 Z. z. orgán štátnej správy, ktorý vedie konanie o veci, ktorou môžu byť dotknuté záujmy ochrany prírody a krajiny, môže o veci rozhodnúť najskôr po tom, ako mu bolo doručené rozhodnutie orgánu ochrany prírody o vydaní alebo nevydaní súhlasu alebo povolení alebo nepovolení

výnimky zo zákazu, odborné stanovisko alebo vyjadrenie, ak sa podľa tohto zákona vyžadujú. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Sžp/10/2009 zo dňa 12.01.2010 zrušil vydané územné rozhodnutie na umiestnenie stavby ako nezákonné, z dôvodu jeho rozporu s uvedeným ustanovením § 103 ods. 6 zákona č. 543/2002 Z. z.. V tomto rozhodnutí sa okrem iného uvádza, že: „Nielen stavebné konanie samotné, ale aj územné konanie predstavuje konanie o veci, ktorou môžu byť dotknuté záujmy ochrany prírody a krajiny, a nie je možné vylúčiť, že aj výrazným spôsobom. Otázkou, či záujmy ochrany prírody a krajiny sú v konkrétnej veci skutočne dotknuté, a to aj vzťahom do budúcnosti, a pokiaľ áno, potom v akom rozsahu a s akými následkami, o tom má právomoc rozhodnúť orgán ochrany prírody a krajiny vo forme vyjadrenia alebo iného stanoviska. Stavebný úrad nesmie nechať nepovšimnuté záujmy ochrany prírody a krajiny (§ 103 ods. 6 zák. č. 543/2002 Z.z.) a vyjadrenie alebo iné stanovisko musí vyhodnotiť ako nevyhnutný podklad pre rozhodnutie. Tento záver má aj podklad v ust § 39b ods. 3 písm. b/ a ods. 5 stavebného zákona.“ „Potom Najvyšší súd nemôže akceptovať právnu situáciu, kedy s vedomím, že na dotknutom území, kde sa v čase rozhodovania nachádzajú rastúce stromy a kríky, stavebný úrad rozhodne o umiestnení stavby, tzn. že za tejto situácie nie je možné vylúčiť budúci stav, kedy určitá plocha bude zastavaná stavbou, v dôsledku čoho budú musieť byť logicky zlikvidované, resp. odstránené všetky prekážky dotknuté vrátane tam existujúcich porastov (a to aj v budúcnosti) touto stavbou. Z tohto dôvodu je potom irelevantné tvrdenie, že toto rozhodnutie ešte nezakladá právo na uskutočnenie stavby.“.

Ďalší účastník v 29./ rade Slovenský rybársky zväz - Rada Žilina sa nestotožnil s tvrdeniami odvolateľov uvádzanými v oboch odvolaniach, naopak vyjadruje súhlas s rozhodnutím krajského súdu, ktorým bolo rozhodnutie žalovaného spolu s rozhodnutím Stavebného úradu Obce Pitelová č. 40/2012 zo dňa 06.07.2012 zrušené a vec vrátená na nové konanie.

Žalobca v 2./ rade a ďalší účastníci konania v 23./, 24./, 25./, 26./, 27./, 28./, 36./, 37./, 38./, 39./, 40./, 41./, 43./, 44./, 45./, 46./, 47./, 48./, 49./, 50./, 51./, 52./, 53./, 55./, 56./, 58./, 59./, 60./, 61./, 62./, 63./, 64./, 66a./, 68./ rade sa k odvolaniu ďalších účastníkov v 1./ a 2./ rade vyjadrili podaním zo dňa 19.03.2015 s tým, že odvolania nemajú náležitosti v zmysle § 205 ods. 2 O.s.p., pretože neobsahujú odôvodnenie, z akých zákonných dôvodov považujú odvolatelia napadnuté rozhodnutie za nesprávne (dôvody odvolania). Právny názor odvolateľov prezentovaný v odvolaniach ohľadne nesprávne určenej miestnej príslušnosti stavebného úradu v preskúvanom správnom konaní, považujú za nesprávny. Ustanovenie § 119 ods. 4 stavebného zákona, podľa ktorého na určenie príslušného stavebného úradu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, je ustanovením procesnej povahy, ktoré znamená toľko, že o určení miestnej príslušnosti stavebného úradu rozhoduje nadriadený orgán prípisom a nie rozhodnutím, voči ktorému by boli prípustné opravné prostriedky dané v správnom konaní. Za žiadnych okolností však toto ustanovenie nemôže znamenať ľubovôľu v tom, že nadriadený orgán by mohol rozhodovať o kompetenčnom konflikte predtým, ako by tento konflikt existoval, t.j. pred začatím správneho konania. Výklad odvolateľov, že tento konflikt existuje doručením „prejavu vôle orgánu rozhodujúcemu o príslušnosti“ nemá oporu v zákone a pokiaľ žalovaný rozhodoval o príslušnosti iba na základe takéhoto prejavu vôle, zaťažil konanie vadou, majúcou vplyv na správnosť jeho rozhodnutia, pretože na také rozhodnutie nebol daný právny rámec (kompetenčný konflikt ipso iure neexistoval).

Ďalej v rozpore s odvolateľmi vyššie uvedení účastníci konania tvrdili, že aj výhrada súdu prvého stupňa ohľadne zákonnosti správneho konania vo vzťahu k posudzovaniu Obce Trnavá Hora ako dotknutého orgánu má svoj pôvod nielen v konaní žalovaného, ale aj v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa. Obec Trnavá Hora počas celého správneho konania mala k plánovanej výstavbe výhradne odmietavý postoj. Pred začatím konania Obec Trnavá Hora mala postoj zdržanlivý, o výstavbe uvažovala výhľadovo a na inom kilometri rieky Hron, ako nakoniec požiadal investor. Je zákonným právom Obce Trnavá Hora výhľadovo o výstavbe v nezáväzných podkladoch uvažovať na nejakom umiestnení, a ku konkrétnemu zámeru na inom ako uvažovanom mieste sa postaviť po bližšom oboznámení sa s projektom odmietavo. Neexistuje jediný záväzný prejav vôle žalobcu v 2./ rade, kedy by udelil s touto konkrétnou výstavbou súhlas a následne by ho odvolal.

Výklad odvolateľov ohľadne toho, že Obec Trnavá Hora nie je dotknutým orgánom, rovnako nie je

správny. Ustanovenia § 34 ods. 1 a § 140a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona nie sú vzájomne k sebe v pomere *lex specialis derogat legi generali*, ale vzájomne korelujú. Pokiaľ by si aj zákonodarca navonok v ustanoveniach zákona protirečil, tak platí, že „nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy - účastníka správneho konania, ale vždy na ťarchu tvorcu právnej normy.“, t.j. žalobcovi v 2./ rade nemožno žiadne z procesných práv garantovaných mu zákonom uprieť. Práva účastníka územného konania a práva dotknutého orgánu v územnom konaní sa v určitých bodoch prekrývajú (napr. právo nazeráť do spisov, právo zúčastňovať sa ústnych konaní), ale v rozhodujúcich bodoch sa jedná o odlišné práva a úlohy v správnom konaní (účastník konania háji subjektívne práva pre neho vyplývajúce, dotknutý orgán háji predovšetkým verejný záujem). Preto jediný správny výklad s ohľadom na uvedené je ten, že žalobca v 2./ rade v predmetom správnom konaní účastníkom podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona a súčasne je v konaní dotknutým orgánom podľa § 140a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona. Žalovaný, správny orgán prvého stupňa, ako aj odvolatelia nesprávne vylučujú oprávnenia žalobcu v 2./ rade ako dotknutého orgánu a správne rozhodol súd prvého stupňa, pokiaľ vytkol žalovanému i konaniu pred správnym orgánom prvého stupňa túto vadu, ku ktorej došlo ignorovaním výkonu procesných práv žalobcu v 2./ rade ako dotknutého orgánu. Nesprávne odvolatelia tvrdia, že ide iba o vadu odvolacieho konania vedeného žalovaným, nakoľko tejto vady sa dopustil aj správny orgán prvého stupňa, pretože záväzné stanovisko žalobcu v 2./ rade ako dotknutého orgánu bolo doručené dňa 09.05.2012, t.j. pred rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa (ktoré je zo dňa 06.07.2012). Ide teda o vadu, ktorá mala vplyv tak na zákonnosť rozhodnutia prvostupňového, ako i odvolacieho orgánu (t.j. žalovaného).

V závere odvolaní odvolatelia spochybňujú právne závery súdu prvého stupňa ohľadom označenia pozemkov, na ktorých sa mala líniová stavba umiestniť. Pokiaľ by sa líniová stavba umiestňovala v územnom rozhodnutí opisom územia, nemôže byť územie opísané neexistujúcimi parcelnými číslami pozemkov, pokiaľ v predmetnom území prebehli pozemkové úpravy podľa zákona č. 330/1991 Zb. a predmetné hranice a parcelné čísla boli kompletne zmenené. Ako správne uviedol súd prvého stupňa, uvedenou skutočnosťou sa mali v správnom konaní zaoberať správne orgány. Nemožno očakávať od súdu, že bude v konaní podľa 5. časti O.s.p. „komparovať ich hranice“, pretože úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné právne predpisy. Odvolania nijako nespochybňujú záver súdu prvého stupňa, že rozhodnutia správnych orgánov trpia závažnou vadou - nepreskúmateľnosťou. Nemožno akceptovať, keď v rámci prvostupňového správneho konania akýkoľvek subjekt doručí do administratívneho spisu písomnosť označenú ako „záväzné stanovisko dotknutého orgánu“ a správny orgán, tak prvostupňový, ako aj odvolací, sa s písomnosťou nezaobera. Takýto postup správnych orgánov znamená, že tieto neplnili svoje zákonné povinnosti svedomito a zodpovedne zaoberať sa každou vecou (por. § 3 ods. 4 správneho poriadku) a riadne sa v rozhodnutí vysporiadať s návrhmi a námietkami účastníkov i s podkladmi rozhodnutia (por. § 47 ods. 3 správneho poriadku). V prípade úspechu v odvolacom konaní si právny zástupca žalobcu v 2./ rade uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v sume 148,22 €, a to iba za zastúpenie žalobcu v 2./ rade s odôvodnením, že náhrada trov právneho zastúpenia za ďalších účastníkov pribratých do konania podľa rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týmto účastníkom nepatrí. Záverom navrhli rozhodnutie krajského súdu v plnom rozsahu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniam ďalších účastníkov konania v 1./ a 2./ rade nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil žalobu napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu. Napadnutým

rozhodnutím č. OU-BB-OVBP2-2014/07368 SA zo dňa 10.04.2014 žalovaný ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie stavebného úradu Obce Piteľová č. 40/2012 zo dňa 06.07.2012, ktorým rozhodol o umiestnení stavby „Malá vodná elektrárňa Jalná“ na pozemkoch parc. č. D., D., D., D., D., D.); D.; D., D., D., D.); XXX/X (U. XXXX); U.; D. v katastrálnom území K. a na pozemkoch parc. č. D.); D., U.); D. (U.); D. (U.); D. (U., U.); D. (U.); D. (U., U.; D. (U.; D. (U.) v katastrálnom území Z. v Obci Y. E.. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu odvolacích námietok, teda či krajský súd správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci súdneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 5 správneho poriadku na konanie sú vecne príslušné správne orgány, ktoré určuje osobitný zákon; ak osobitný zákon neustanovuje, ktorý orgán je vecne príslušný, rozhoduje obec.

Podľa § 33 ods. 1 stavebného zákona na územné konanie je príslušný stavebný úrad.

Podľa § 35 ods. 1 stavebného zákona územné konanie sa začína na písomný návrh účastníka, z podnetu stavebného úradu alebo iného orgánu štátnej správy. Návrh sa doloží dokumentáciou ustanovenou vykonávacími predpismi k tomuto zákonu spracovanou oprávnenou osobou (§ 45 ods. 4), a dokladmi ustanovenými osobitnými predpismi. V návrhu sa uvedie zoznam právnických osôb a fyzických osôb, ktoré prichádzajú do úvahy ako účastníci konania a sú navrhovateľovi známi.

Podľa § 117 ods. 1 stavebného zákona stavebným úradom je obec. Pôsobnosť stavebného úradu je preneseným výkonom štátnej správy.

Podľa § 119 ods. 1 stavebného zákona, ak ide o stavbu alebo opatrenie, ktoré sa má uskutočniť v územnom obvode dvoch alebo viacerých stavebných úradov, určí príslušný stavebný úrad krajský stavebný úrad.

Podľa § 140 stavebného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 140a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona dotknutým orgánom podľa tohto zákona je obec, ak nie je stavebným úradom podľa tohto zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavieb uvedených v § 117b.

Podľa § 140a ods. 3 stavebného zákona dotknuté orgány v konaniach podľa tohto zákona chránia záujmy uvedené v § 126 ods. 1 v rámci svojej pôsobnosti najmä tým, že majú právo nazerať do spisov, podávať záväzné stanoviská podľa § 140b, zúčastňovať sa na ústnom pojednávaní a miestnej obhliadke a vykonávať so stavebným úradom spoločné úkony podľa tohto zákona.

Podľa § 140b ods. 1 stavebného zákona záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah

záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

Podľa § 140b ods. 2 stavebného zákona dotknutý orgán je oprávnený uplatňovať požiadavky v rozsahu svojej pôsobnosti ustanovenej osobitným predpisom. Vo svojom záväznom stanovisku je povinný vždy uviesť ustanovenie osobitného predpisu, na základe ktorého uplatňuje svoju pôsobnosť, a údaj, či týmto záväzným stanoviskom zároveň nahrádza stanovisko pre konanie nasledujúce podľa tohto zákona.

Podľa § 4 ods. 3 písm. d/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení obec pri výkone samosprávy najmä usmerňuje ekonomickú činnosť v obci, a ak tak ustanovuje osobitný predpis, 5b) vydáva súhlas, záväzné stanovisko, stanovisko alebo vyjadrenie k podnikateľskej a inej činnosti právnických osôb a fyzických osôb a k umiestneniu prevádzky na území obce, vydáva záväzné stanoviská k investičnej činnosti v obci.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. územné rozhodnutie obsahuje okrem všeobecných náležitostí a/ meno, priezvisko (názov) a adresu (sídlo) navrhovateľa a ostatných účastníkov konania, b/ druh, účel a stručný opis predmetu územného rozhodnutia, c/ druhy a parcelné čísla pozemkov podľa katastra nehnuteľností, na ktorých sa predmet územného rozhodnutia umiestňuje; ak ide o prípady uvedené v § 36 ods. 4 zákona, postačí opis územia, d/ podmienky podľa druhu územného rozhodnutia ustanovené v § 39 až 39d zákona, e/ ďalšie podmienky, ktorými sa zabezpečí ochrana verejných záujmov a právom chránených záujmov účastníkov konania, f/ rozhodnutie o námietkach účastníkov konania, g/ dobu platnosti rozhodnutia.

Z podkladov spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že vo veci bolo najprv rozhodnuté o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici č. KSU-BB 2012-1114-2:OŠSS zo dňa 14.12.2012. Proti tomuto rozhodnutiu Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici pod č. KV 36/13-12 zo dňa 04.04.2013 podala protest, ktorému žalovaný nevyhovel a predložil ho podľa § 69 ods. 2 správneho poriadku Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, ktoré protestu nevyhovelo a jeho rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím ministra č. 124/2013 pod č. 25246/2013/D220-SLP/67851/M zo dňa 19.12.2013. Rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu bolo zrušené v konaní o preskúmaní jeho zákonnosti na základe žalôb Občianskeho združenia Hron pre slobodné rieky, Obce Trnavá Hora a Slovenského rybárskeho zväzu Žilina rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/15/2013-100 zo dňa 17.02.2014 podľa § 250j ods. 3 O.s.p. z dôvodu, že žalovaný nepredložil súdu včas administratívny spis.

Žalobca 1./ rade a žalobca 2./ rade každý samostatne podali v zákonom stanovenej lehote žalobu, ktorou sa domáhali, preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2014/07368 SA zo dňa 10.04.2014, ktorým ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie stavebného úradu Obce Piteľová č. 40/2012 zo dňa 06.07.2012. Žalobca 1./ rade a žalobca 2./ rade navrhovali, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 10.04.2014, pričom žalobca 2./ sa domáhal zrušenia aj prvostupňového rozhodnutia Obce Piteľová č. 40/2012 zo dňa 06.07.2012 a vrátenia veci správneho orgánu na ďalšie konanie.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím zo dňa 10.04.2014 zamietol odvolanie odvolateľov proti vyššie uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu ako neodôvodnené a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný rozhodnutie odôvodnil tým, že stavebný úrad posúdil návrh na umiestnenie stavby podľa § 37 a § 38 stavebného zákona a zistil, že jej umiestnenie neodporuje hľadiskám starostlivosti o životné prostredie a ani neohrozuje životné prostredie, zosúladiť stanoviská a opatrenia dotknutých orgánov a vyhodnotil námietky a vyjadrenia účastníkov konania. Dôvodil, že podkladom pre územné rozhodnutie sú územné plány obcí a zón, čo vyplýva z ust. § 37 ods. 1 stavebného zákona. Ak nebol spracovaný územný plán, čo je prípad Obce Trnavá Hora, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady, inak si stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti zistené vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní. Konceptia územného rozvoja Slovenska 2001 a ani územný plán

vyššieho územného celku Banskobystrický kraj nie sú podkladom na vydanie územného rozhodnutia v zmysle § 37 ods. 1 stavebného zákona. Výplýva to z toho, že územné plány obcí riešia funkčné využitie jednotlivých plôch, územné plány zón umiestňovanie stavieb v území, ale koncepcia územného rozvoja stanovuje rámec sociálnych, ekonomických, environmentálnych a kultúrnych požiadaviek štátu na územný rozvoj a starostlivosť o životné prostredie a územný plán vyššieho územného celku stanovuje zásady a regulatívy štruktúry osídlenia a priestorového usporiadania a funkčného využitia územia. Územný plán vyššieho územného celku Banskobystrický kraj je nadradenou územnoplánovacou dokumentáciou obce, s ktorou musí byť územný plán obce v súlade. Žalovaný v odôvodnení považoval za potrebné upozorniť na skutočnosť, že v Zadaní pre územný plán Obce Trnavá Hora, ktoré bolo schválené obecným zastupiteľstvom na strane 26 v kapitole 11 Požiadavky z hľadiska ochrany trás nadradených systémov dopravného a technického vybavenia územia a požiadavky na rešpektovanie ochranných pásiem sa uvádza: „rezervovať územie pre výstavbu malej vodnej elektrárne na Hrone v km 138,6“. Vzhľadom na to, že návrh územného plánu sa podľa § 25 stavebného zákona posudzuje, je zadanie pre spracovanie územného plánu relevantným, aj keď nie záväzným podkladom pre vydanie územného rozhodnutia. Z hľadiska regulatívov uvedených v záväznej časti Územného plánu vyššieho územného celku Banská Bystrica uviedol, že regulatív vylučuje budovanie malých vodných elektrární v území NATURA, čo sa netýka umiestňovanej MVE Jalná a ďalší regulatív nezakazuje umiestňovanie malých vodných elektrární na tokoch, ale prikazuje v podrobnejších územnoplánovacích dokumentoch hľadať také systémové opatrenia, ktoré by stresovo nepôsobili na prvky územného systému ekologickej stability. Poukázal na výsledok procesu posudzovania vplyvov navrhovanej stavby na životné prostredie, ktoré bolo vykonané podľa zákona č. 24/2006 Z. z. pred Obvodným úradom životného prostredia v Banskej Štiavnici, ktorý vydal záverečné stanovisko zo dňa 12.12.2011, ktorým odporúča realizáciu navrhovanej činnosti malej vodnej elektrárne Jalná na rieke Hron pre navrhovateľa. Podmienky, ktoré boli v záverečnom stanovisku stanovené stavebný úrad zahrnul do územného rozhodnutia v bode 4.1 až 34 a sú záväzné pre ďalšie stavebné konanie. Ďalej rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ ide o súlad návrhu na umiestnenie stavby MVE Jalná s platnou územnou plánovacou dokumentáciou, tak Obec Trnavá Hora nemá platnú územnoplánovaciu dokumentáciu, Územný plán vyššieho územného celku Banskobystrický kraj nie je územnoplánovacou dokumentáciou, ktorá je podkladom pre vydanie územného rozhodnutia a Banskobystrický samosprávny kraj nie je na úseku územného konania dotknutým orgánom v konaní o umiestnení stavby. K námietkam týkajúcim sa určenia okruhu účastníkov konania uviedol, že pri líniových stavbách ako aj stavbách s veľkým počtom účastníkov, sa začatie územného konania ako aj rozhodnutia oznamujú verejnou vyhláškou. K námietke Obce Trnavá Hora o tom, že bolo podané nesúhlasné stanovisko k výstavbe malej vodnej elektrárne Jalná uviedol žalovaný toľko, že Obec Trnavá Hora je účastníkom konania a nie dotknutým orgánom. Poukázal na rozhodnutie Obecného zastupiteľstva Obce Trnavá Hora č. 1/2010, podľa ktorého bolo schválené zadanie pre územný plán Obce Trnavá Hora s tým, že sa má priestor na 138,6 km rezervovať pre malú vodnú elektrárňu. Ani v konaní podľa zákona č. 24/2006 Z.z. neuviedla Obec Trnavá Hora, že nesúhlasí s takouto stavbou. Obec Trnavá Hora nemá v konaní o umiestnení stavby postavenie dotknutého orgánu štátnej správy, ktorý vydáva záväzné stanovisko v zmysle osobitného predpisu, a preto nie je nesúhlasné stanovisko obce pre posudzovanie návrhu na umiestnenie stavby pre stavebný úrad záväzné. K námietkam vo vzťahu k obavám z možných záplav ako aj vzostupu spodnej hladiny odvolací orgán uviedol, že opatrenia boli vo forme podmienok zapracované do podkladov územného rozhodnutia v dostatočnej miere a konkrétne technické riešenie bude predmetom stavebného konania. K odvolacej námietke potrebného chýbajúceho povolenia k výrubu drevín uviedol, že na výrub drevín sa vyžaduje súhlas podľa § 47 zákona č. 543/2002 Z. z. od príslušného orgánu ochrany prírody a na stínanie a odstraňovanie stromov a krov v korytách vodných tokov a na pobrežných pozemkoch a v inundačných územiach je potrebné povolenie príslušného orgánu štátnej vodnej správy. Tieto povolenia sa vyžadujú až k povoleniu činnosti, a teda k rozhodnutiu o povolení stavby a nie k rozhodnutiu o umiestnení stavby. Podmienkou, aby realizácia stavby bola povolená v stavebnom konaní je, aby súhlas bol vydaný. K územnému rozhodnutiu sa vyžaduje vyjadrenie dotknutého orgánu štátnej správy na úseku ochrany prírody a krajiny podľa § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z., ktoré v tomto prípade bolo vydané príslušným Obvodným úradom životného prostredia v Banskej Štiavnici pod č. C/2012/00398-02/ZH-NOH dňa 16.03.2012. Žalovaný ďalej v odôvodnení poukázal na znenie § 62 ods. 4 stavebného zákona, podľa ktorého ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené

týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo neprimerane ohroziť či obmedziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad žiadosť o stavebné povolenie zamietne. Žalovaný dôvodil tým, že v rozhodnutí o umiestnení stavby boli podrobne stanovené podmienky pre spracovanie dokumentácie pre stavebné povolenie, ktoré majú možné negatívne vplyvy vhodnými opatreniami eliminovať. Uzavrel, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a celého spisového materiálu zistil, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami stavebného zákona a bol dodržaný § 46 správneho poriadku.

Odvolačný súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Odvolačný súd zhodne ako prvostupňový súd skonštatoval, že v danom prípade bol zistený skutkový stav v dostatočnom rozsahu a správny orgán vec správne právne posúdil, aplikujúc pri tom relevantné ustanovenia stavebného zákona.

Čo sa týka odvolacích námietok ďalšieho účastníka v 1./ rade a 2./ rade odvolací súd konštatuje nasledovné:

1. Z obsahu správneho spisu je zrejmé, že v tomto prípade bola podaná žiadosť o územné rozhodnutie, ktorým sa má umiestniť stavba MVE v katastrálnom území Z. a K.. Stavebný zákon v § 33 ods. 1 určil, že príslušným na územné konanie je stavebný úrad. V prípade, že by kritériá miestnej príslušnosti podľa tohto ustanovenia spĺňalo viac stavebných úradov platí osobitná úprava obsiahnutá v § 119 stavebného zákona a pre prípad kedy sa stavba má uskutočniť v územnom obvode dvoch alebo viacerých stavebných úradov obsiahnutá v § 119 ods. 1 stavebného zákona. V danom prípade išlo o konanie, ktoré začalo na návrh účastníka konania. Konanie začína dôjdením návrhu príslušnému správneho orgánu. V tomto prípade Obci Piteľová bol doručený návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení MVE Jalná, ktorá sa má umiestniť v obvode dvoch stavebných úradov, a to Obce Piteľová a Obce Trnavá Hora. Preto v zmysle § 119 ods. 1 stavebného zákona Obec Piteľová mala postúpiť vec orgánu, ktorý bol kompetentný určiť, ktorý stavebný úrad bude príslušný o podanom návrhu rozhodovať. Stavebný úrad Obec Piteľová tak nepostupoval, čím zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Stavebný zákon v § 119, ale ani na inom mieste neoprávnil žalovaného, aby stanovil pravidlá pre určenie miestnej príslušnosti v prípadoch, v ktorých budú v budúcnosti žiadosti podávané na umiestňovanie stavieb vo viacerých územných obvodoch stavebných úradov, ale len na to, aby určil miestnu príslušnosť stavebného úradu v konkrétnom prípade. Právny význam výrazu „stavba sa má uskutočniť“ je daný stavebným zákonom, v zmysle ktorého sa stavba umiestňuje, teda má umiestniť na základe návrhu navrhovateľa v územnom konaní. Jedine návrh na umiestnenie stavby je takým podaním, ktoré špecifikuje stavbu, ktorá sa má umiestniť a lokalizuje ju do konkrétneho územia. Je preto potrebné súhlasiť so žalobcami, že v preskúmanom správnom konaní nebola určená zákonným spôsobom príslušnosť prvostupňového správneho orgánu. Navyše nie je zrejmé, na základe akých listín Krajský stavebný úrad v Banskej Bystrici určil príslušný stavebný úrad, či mal k dispozícii kompletný spisový materiál v takom rozsahu v akom ho navrhovateľ predložil stavebnému úradu, keď určoval miestne príslušný stavebný úrad, teda či dokumentácia priložená k žiadosti o určenie stavebného úradu bola totožná s dokumentáciou priloženou k žiadosti o umiestnenie stavby. Z uvedeného vyplýva, že konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu trpí takou vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

2. Zo správneho spisu bolo zistené, že Obec Trnavá Hora predložila stavebnému úradu, ktorý rozhodoval v prvom stupni podanie označené ako „záväzná stanovisko obce“ k územnému rozhodnutiu k stavbe MVE Jalná, v ktorom Obec Trnavá Hora uvádza, že je dotknutým orgánom v zmysle § 140a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona a nesúhlas vydáva podľa § 4 ods. 3 písm. d/ a § 11 ods. 4 písm. c/

zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že Obec Trnavá Hora má v konaniach o umiestnení stavby postavenie účastníka podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona a nie postavenie dotknutého orgánu. Preto nesúhlasné stanovisko obce pre posudzovanie návrhu na umiestnenie stavby nie je pre stavebný úrad záväzné. Podanie Obce Trnavá Hora, ktoré táto označila ako záväzné stanovisko, do úvahy ako záväzné stanovisko dotknutého orgánu žalovaný nezobral. Pokiaľ žalovaný takýto postup odôvodnil tým, že Obec Trnavá Hora nie je dotknutým orgánom, vec nesprávne právne posúdil, pretože podľa citovaného § 140a ods. 1 písm. b/ stavebného zákona je dotknutým orgánom aj obec, ktorá nie je stavebným úradom podľa stavebného zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavby diaľnice a stavby pre motorové vozidlá. Obec Trnavá Hora ako účastník konania namietala v odvolaní nesprávnosť postupu spočívajúcu v tom, že správny orgán nezobral do úvahy záväzné stanovisko podané Obcou Trnavá Hora ako dotknutým orgánom. Bolo teda úlohou správneho orgánu uviesť, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, keď takýto postup považoval za správny a ako ich právne posúdil. Obec Trnavá Hora sa pri podávaní svojho záväzného stanoviska odvolala na právny predpis zákon o obecnom zriadení, ktorý ju na podávanie záväzných stanovísk oprávňuje tak, ako to vyžaduje § 140b ods. 2 stavebného zákona. Bolo preto úlohou správneho orgánu v prvom stupni a následne aj na základe odvolania správneho orgánu v druhom stupni uviesť, ktoré skutočnosti sú rozhodné a akou úvahou správny orgán dospel k tomu, že Obec Trnavá Hora v tomto konaní nie je dotknutým orgánom, ktorý je oprávnený podávať záväzné stanoviská. V tejto časti je teda rozhodnutie výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, ale aj nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

3. K námietke nesprávnosti a zmätočnosti rozhodnutia, spočívajúcej v tom, že vo výroku sú uvedené neexistujúce pozemky, na ktorých sa má stavba umiestniť, odvolací súd uvádza, že správny orgán je povinný spoľahlivo zistiť skutočný stav vecí, ktorým je pri svojom rozhodovaní viazaný. V prípade, že v čase po podaní návrhu do vydania rozhodnutia správneho orgánu došlo k prečíslovaniu pozemkov, na ktorých bola stavba umiestnená rozhodnutím prvostupňového orgánu, bolo potrebné na takúto zmenu adekvátne zareagovať, nakoľko takáto zmena, keď v čase rozhodovania druhostupňového správneho orgánu už v katastri nehnuteľností nie sú evidované pozemky pod číslami tak, ako je uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, je práve dôvodom na zmenu prvostupňového rozhodnutia. Správny orgán potom musí túto zmenu odôvodniť porovnaním, ktorý pozemok uvedený v návrhu dostal nové číslo a v dôsledku akých právnych skutočností. Ak prvostupňový stavebný úrad označí vo svojom rozhodnutí dotknuté pozemky parcelnými číslami, musí sa žalovaný s ich zmenou vysporiadať aspoň v odôvodnení svojho rozhodnutia. Ak napadnuté rozhodnutie obsahuje označenia pozemkov, ktoré už v dobe jeho vydania boli neaktuálne a pod tam uvedenými parcelnými číslami nie sú evidované v danom území žiadne pozemky, takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval za potrebné duplicitne opakovať pre účastníkov konania známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi prvostupňového súdu a v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa stotožnil v plnom rozsahu (viď rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžf/2/2014).

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu

stotožnil, vychádzajúc pritom z odvolania, ako aj z rozsahu a dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 posledná veta O.s.p., tak že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ide o osobitné ustanovenie, ktoré upravuje iba právo na náhradu trov konania úspešného žalobcu a v odseku 1 v podstate vylučuje primerané použitie § 142 O.s.p., hoci úspech v konaní sa u žalobcu posudzuje rovnako ako pri použití § 142 O.s.p..

Z uvedeného je zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi.

Nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému, resp. účastníkom konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p., by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane z uvedenej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. do konania pribrať, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol.

V spojení s vyššie uvedeným, ak teda pribratí účastníci konania nemajú právo na náhradu trov konania, takisto im nemôže byť uložená povinnosť na náhradu trov konania v prípade ich neúspechu v konaní. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nemohol pribratým účastníkom v 1./ a 2./ rade uložiť povinnosť nahradiť trovy konania úspešnému žalobcovi v 2./ rade, a teda z dôvodov hodných osobitného zreteľa žalobcovi v 2./ rade náhradu trov konania nepriznal. Úspešný žalobca v 1./ rade si náhradu trov konania neuplatnil. Žalovanému a ďalším účastníkom nepriznal náhradu trov konania, lebo im zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od

01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.